

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **M. K.**, zast. Bc. Martinem Vycpálkem, daňovým poradcem se sídlem Hradec Králové, Dvorská 256, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Hradec Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. ledna 2012, č.j. 48/12-1300-601246, takto:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. ledna 2012, č.j. 48/12-1300-601246 žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) ze dne 11.5.2011, č.j. 236620/11/228915607170, o doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2008 a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

V úvodu jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že daňovou kontrolou zahájenou dne 28.1.2010 bylo zjištěno, že si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za dodávky textilního zboží od společnosti MAXPOTIMEX s.r.o. v likvidaci (dále jen „MAXPOTIMEX,“) v celkové hodnotě 305.192,- Kč (z toho DPH 57.986,- Kč). V průběhu daňové kontroly žalobce k důkazu předložil faktury přijaté, skladovou evidenci, doklady o úhradách v hotovosti a doklady o úhradách za prodané zboží.

Při ověřování oprávněnosti uplatněného odpočtu správce daně zjistil, že společnost MAXPOTIMEX vstoupila dnem 11.3.2011 do likvidace a na předložených daňových dokladech byl uveden jiný obchodní název (bez dodatku „v likvidaci“). Správce daně proto dne 17.6.2010 zaslal výzvu k součinnosti třetích osob dle § 34 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) likvidátorce společnosti MAXPOTIMEX JUDr. E. P.. Ta v odpovědi uvedla, že žádné účetní doklady společnosti nemá, v rámci likvidace se jí nepodařilo zjistit žádný majetek ani kontaktovat statutární orgán či společníka. Likvidace probíhá v rámci likvidace tzv. nekontaktních společností (likvidace byla nařízena soudem). Právní moc usnesení o likvidaci nastala 11.3.2008 a jestliže někdo za společnost vystavil nějaké faktury či jiné doklady po tomto datu, je třeba na ně pohlížet jako na neplatné, neboť jsou bez jejího podpisu a souhlasu. Závěrem sdělila, že s podobnou záležitostí se na ni obrátil i Finanční úřad v Rumburku, v Praze 4 a Jindřichově Hradci. Případ šetří rovněž Policie České republiky.

Se zjištěnými skutečnostmi byl žalobce správcem daně seznámen a vyzván, aby jiným vhodným způsobem prokázal, že si uplatnil nárok na odpočet daně za sporovaná plnění v souladu s ust. § 72 odst. 1 a ust. § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen „zákon o DPH“). Žalobce sdělil, že splnil všechny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně a skutečnost, že daňový doklad neobsahoval pouze jednu z povinných náležitostí daňového dokladu, nemůže v žádném případě zpochybnit odpočet daně na vstupu. V neposlední řadě předložené doklady prokazují, komu bylo zboží zaplacené. Vstupem společnosti MAXPOTIMEX do likvidace nevznikl dle žalobce nový ani nezankl stávající subjekt, společnost dále podnikala a podniká pod stejnou právní subjektivitou, nebyla zrušena společenská smlouva, subjekt je stále zaregistrován pod stejným DIČ.

Před ukončením daňové kontroly dle § 16 odst. 4 písm. f) zákona o správě daní a poplatků byla žalobci dána možnost se k výsledkům kontroly vyjádřit, toto právo využil a jako důkazní prostředek navrhl výslech likvidátorky společnosti MAXPOTIMEX, JUDr. E. P.. Dožádaným správcem daně byl následně za účasti žalobce výslech proveden. Svědkyně odpověděla totožně jako ve svém písemném vyjádření. Uvedla, že likvidace společnosti MAXPOTIMEX byla nařízena soudem a soudem byla jmenována likvidátorem. Společnost je nekontaktní nepodařilo se zajistit účetnictví společnosti, není znám žádný obchodní majetek. Dále uvedla, že od vstupu společnosti do likvidace (nabytí právní moci dnem 11.3.2008) může společnost vystavovat doklady pouze s jejím souhlasem a takový

souhlas nikdy neudělila. Jestliže někdo takové doklady vystavil, nejsou dle jejího názoru řádnými daňovými doklady a také nejsou zahrnuty v účetnictví společnosti.

O hodnocení provedeného výsledku, jak sdělil žalovaný, správce daně rozšířil zprávu o daňové kontrole a umožnil žalobci dle § 88 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu v platném znění, který od 1.1.2011 nahradil zákon o správě daní a poplatků, vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Žalobce opakovaně uvedl, že nakoupil zboží od společnosti MAXPOTIMEX, použil ho v rámci své ekonomické činnosti, což mají dokládat daňové doklady, skladová evidence a následný prodej zákazníkům. Nakoupené zboží zaplatil, což prokazují doklady o úhradách. Toto vyjádření správce daně zapracoval do zprávy o daňové kontrole, která byla se žalobcem projednána dne 10.5.2011.

Dále se žalovaný zabýval jednotlivými odvolacími námitkami. Uvedl, že Nejvyšší správní soud se v minulosti mnohokrát zabýval vymezením podstatných skutečností, které musí daňový subjekt při uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty v daňovém řízení tvrdit a následně prokazovat. Rovněž je k dispozici judikatura o tom, které skutečnosti prokazuje v řízení daňový subjekt, jakým způsobem lze tyto skutečnosti prokazovat, v jakém případě přechází důkazní břemeno na správce daně a rovněž k tomu, kdy již nelze po daňovém subjektu vyžadovat prokazování dalších okolností, týkajících se dodávek zboží. Základní podmínkou vzniku nároku na přiznání odpočtu daně z přidané hodnoty je průkaz přijetí zdanitelného plnění daňovým subjektem, přičemž je dále nutné, aby toto zdanitelné plnění bylo použito k ekonomické činnosti podnikatele. Pro uznání nároku na odpočet nejsou rozhodné pouze formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale především stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění k dosažení obratu pro zdanitelná plnění daňového subjektu. Povinnost tvrzení i břemeno důkazní nese daňový subjekt. Pokud v daňovém řízení neunese důkazní břemeno, z jím tvrzených skutečností se nevychází. Tato okolnost umožňuje správci daně uložit mu povinnost zaplatit daň ve vyšší částce, než by odpovídalo údajům uvedeným v daňovém přiznání (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Afs 12/2003 – 277 a rozsudek ze dne 9. 10. 2007, sp. zn. 9 Afs 81/2007, který zmiňujete i ve svém odvolání).

Dále žalovaný citoval § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH a § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Zdůraznil, že prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno. Daňové řízení je ovládáno zásadou, že každý daňový subjekt má povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a rovněž i povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Důkazní břemeno leží na straně daňového subjektu tehdy, když správce daně vyjádří relevantní pochybnosti o tvrzení daňového subjektu, ten je pak povinen

tvrzené skutečnosti prokázat. Dle žalovaného pro uznání nároku na odpočet nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně. Je však nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila právě ta osoba – plátce daně, jež je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá.

Žalovaný dále citoval § 70 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v platném znění (dále jen „ObchZ“) dle kterého vstupuje společnost do likvidace ke dni, k němuž je zrušena, pokud zákon nestanoví jinak. Vstup do likvidace patří mezi skutečnosti, jejichž publicita musí být zabezpečena v zájmu ochrany třetích osob, popř. i společníků. Proto je stanovena povinnost zapsat vstup do likvidace do obchodního rejstříku (v uvedeném případě došlo k zápisu dne 1.4.2008, před uskutečněním deklarovaných dodávek). Po celou dobu likvidace je společnost povinna užívat obchodní jméno s dodatkem "v likvidaci". Tato povinnost navazuje na § 8 ObchZ a týká se především uskutečňování právních úkonů jménem společnosti, avšak bylo by třeba ji chápat šíře, tedy i jako povinnost užívat na všech obchodních dokumentech obchodní jméno takto doplněné. Dle odst. 3 citovaného ustanovení jmenováním likvidátora na něj přechází v rámci § 72 téhož zákona působnost statutárního orgánu jednat jménem společnosti. Ustanovení § 70 odst. 3 navazuje na § 68 odst. 5 ObchZ. Rozhodujícím okamžikem pro přechod působnosti statutárního orgánu na likvidátora je zápis likvidace do obchodního rejstříku. Jinak řečeno - tímto okamžikem statutární orgán svoje jednatelské oprávnění ztrácí a likvidátor je nabývá. Likvidaci je tak nutno chápat jako zúžení právní subjektivity, nikoli jenom jako zásah do jednatelského oprávnění statutárního orgánu, jakkoli zákon v tomto smyslu postrádá výslovné vyjádření. Znamená to např., že valná hromada jako orgán společnosti nadále vytváří vůli této právnické osoby, avšak její působnost je omezena v tom smyslu, že může rozhodovat jenom ve věcech, které směřují k zániku společnosti. Jestliže by učinila rozhodnutí, které tento rámec přesahuje, odporovalo by zákonu. Likvidátor má tedy postavení statutárního orgánu společnosti, avšak jeho jednatelské oprávnění je omezeno jen na úkony směřující k likvidaci, tak jako je omezen i rozsah právní subjektivity zrušené obchodní společnosti.

Dle žalovaného je z citovaného zřejmé, že jedinou osobou, která byla oprávněna vystavit daňové doklady po zahájení likvidace byla soudem jmenovaná likvidátorka. O této skutečnosti žalobce věděl nebo mohl vědět, neboť tato byla zveřejněna v obchodním rejstříku, který je volně přístupným veřejným seznamem.

Žalovaný uzavřel, že žalobci se v průběhu daňového řízení nepodařilo prokázat, že společnost MAXPOTIMEX pro něho uskutečnila zdanitelná plnění shora specifikovaná a rovněž tak neprokázal, od koho tato zdanitelná plnění přijal. V posuzovaném případě však není spor o tom, zda fakturovaný materiál byl dodán či nikoli, ani to, zda žalobce deklarované zboží prodal zákazníkům. V této souvislosti označil námitky žalobce za zcela bezdůvodné, stejně tak jako jeho tvrzení o

důkazech (formálních) prokazujících, že materiál byl dodán. Podstatné pro posouzení uplatněného nároku na odpočet dle žalobce bylo, zda to byla právě společnost MAXPOTIMEX, která zdanitelné plnění poskytla. Stran těchto tvrzených skutečností dle žalovaného žalobce důkazní břemeno neunesl.

Podle žalovaného správce daně po žalobci nepožadoval prokázání jakýchkoliv skutečností, tedy ani těch, ohledně kterých taková povinnost stíhá zcela jiný subjekt. Jím citované rozsudky Nejvyššího správního soudu, resp. zmiňované rozsudky Evropského soudního dvora, řeší dle žalovaného situaci, jak se má postupovat v případech, kdy je v „řetězci“ dodávek shodného zboží zjištěno, že v předcházejícím nebo v následném článku „řetězce“ byl spáchán podvod. Jinými slovy, když byl spáchán podvod u jiné osoby než té, která zboží bezprostředně dodávala a osoby, která stejné zboží přebírala. V posuzovaném případě se však jedná o stav, kdy bezprostředně dodávající osobou měla být společnost MAXPOTIMEX, která podle opatřených důkazů dodávku zboží neuskutečnila, takže se nejedná o dodávku stejného zboží v předcházejícím nebo následném článku v „řetězci“, které bylo zasaženo podvodem. MAXPOTIMEX měla dodat předmětné zboží v souladu se zákonem o DPH. Ten striktně určuje podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně na vstupu. Z těchto skutečností dle žalovaného vyplývá, že nelze uplatňovat žalobcem tvrzenou dobrou víru. Správce daně nepostupoval v rozporu s právním názorem Evropského soudního dvora uvedeným v rozsudku Optigen Ltd., ve spojených věcech C-354/0, C-355/03 a C-484/03, a následně pak v rozsudku ESD ze dne 6.7.2006, Alex Kittel, ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04.

Žalovaný konečně reagoval i žalobcem navrhované předvolání a výslech bývalého jednatele společnosti MAXPOTIMEX, pana Bui Thi Bac. Uvedl, že správce daně v rámci doplnění odvolacího řízení dožádal Finanční úřad pro Prahu 4 s požadavkem na provedení jeho výslechu. Ten se však na opakované předvolání nedostavil, když na uvedené adrese se dle sdělení doručovatele nezdržuje. Na tyto okolnosti žalobce žádným způsobem nereagoval a neuvedl jinou adresu, na které by bylo možné svědka zastihnout. Nekontaktnost jednatele a zároveň společníka společnosti MAXPOTIMEX potvrdila i její likvidátorka.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že v roce 2008 nakoupil zboží od společnosti MAXPOTIMEX, nákup doložil daňovými doklady, doklady o úhradách, vedenou skladovou evidenci k nakoupenému zboží a jeho následné vyskladnění. Proto zcela oprávněně zahrnul výdaje na nákup zboží pro nárok na odpočet daně na vstupu dle zákona o DPH. Citoval § 8 daňového řádu a podrobně popsal povinnosti, které z citovaného ustanovení pro správce daně vyplývají. Uzavřel, že povinností správce daně je zjistit skutkový stav dostatečným a zákonným způsobem s tím, že právní zjištění, které správce daně z takto zjištěného skutkového stavu dovodí, nesmí být s tímto stavem v rozporu a při svém rozhodování nesmí správce daně porušit pravidla logického uvažování.

Žalobce dále popsal skutečnosti, které dle svého názoru i následně prokázal. Uvedl, že správci daně předložil účetní a daňové doklady vystavené plátcem DPH, dodací listy k nim, zboží použil v rámci své ekonomické činnosti a sloužilo mu k dosažení příjmů. Zboží naskladnil, což doložil řádně vedenou skladovou evidencí a následně ho prodal konečným zákazníkům. Za nakoupené zboží také zaplatil. Předložené důkazní prostředky si dle žalobce neodporují, naopak se vzájemně potvrzují. Dodavatel byl ke dni uskutečnění obchodních transakcí plátcem DPH. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soud 9 Afs 81/2007. Poukázal na závěr vyslovený žalovaným. Ten ve svém rozhodnutí uvedl, že není sporu o tom, zda fakturovaný materiál byl dodán či nikoliv, ani to, zda deklarované zboží bylo prodáno zákazníkům, ale podstatné shledává to, zda to byla společnost MAXPOTIMEX, která zdanitelné plnění poskytla. Tuto pochybnost žalovaný dovozuje pouze z nekontaktnosti uvedené společnosti a výpovědi likvidátorky společnosti. Dle žalobce žalovaný zcela vytrhuje z kontextu celé výpovědi svědkyně a nepravdivě uvádí, že nebyly vystavené daňové doklady deklarovány v daňovém přiznání společnosti MAXPOTIMEX a nebyla přiznána daň na výstupu. To však svědkyně ve své výpovědi neřekla. Naopak uvedla, že likvidace proběhla v režimu tzv. nekontaktních společností, s jednatelem společnosti se neviděla žádné doklady od něho nepřevzala. Z toho však nelze usoudit, že daňové doklady nebyly zahrnuty v záznamní povinnosti společnosti MAXPOTIMEX a z těchto dokladů nebyla přiznána daň z přidané hodnoty. Na výslech likvidátorky je proto třeba hledět jako na důkazní prostředek neutrální, který nepodporuje tvrzení ani žalobce ani žalovaného. Žalovaný jako jediný důkazní prostředek podporující závěr, že žalobce neprokázal nakoupení zboží od společnosti MAXPOTIMEX, označil nekontaktnost dodavatele a nemožnost si tyto skutečnosti ověřit. Tento závěr dle žalobce nemůže obstát ve světle např. rozsudku Nejvyššího správního soudu 5 Afs 74/2009-11, ve kterém se uvádí, že „*Neprokázání výdaje uplatněného žalobcem správce daně postavil zejména na skutečnosti, že za dodavatele jednala osoba, která neměla k tomu oprávnění, res., že výdaj nebyl uskutečněn ve prospěch toho, kdo byl podle smlouvy povinen plnění uskutečnit. Správce daně zcela odhlédl od toho, že práce byly ve skutečnosti fakticky provedeny, výdaj byl prokazatelně vynaložen...*“

Žalobce konečně žalovanému vytýkal, že nedostál své povinnosti dané mu v § 100 daňového řádu a navrženého jednatele společnosti nenechal k výsledku předvést, aby skutečnosti potřebné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji. V této souvislosti odkázal na názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ve věci 1 Af 33/2009-124.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce vznáší shodné námítky, které již uplatnil ve svém odvolání. Z tohoto důvodu odkázal v plném rozsahu na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobce i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení

podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil, že skutkové okolnosti této věci jsou ve shodě s tím co uvedl ve svém rozhodnutí žalovaný. V průběhu daňové kontroly, která byla u žalobce zahájena dne 28.1.2010, správce daně zjistil, že si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za dodávky textilního zboží od společnosti MAXPOTIMEX v celkové hodnotě 305.192,- Kč (z toho DPH 57.986,- Kč). Jednalo se o celkem šest dokladů (SP 0080404/03 ze dne 4.4.2008, SP 0080404/02 ze dne 4.4.2008, SP 0080409/02 ze dne 9.4.2008, SP 0080416/02 ze dne 16.4.2008, SP 0080429/04 ze dne 29.4.2008 a SP 0080501/04 ze dne 1.5.2008). Žalobce k těmto obchodním případům k důkazu předložil faktury přijaté, skladovou evidenci, doklady o úhradách v hotovosti a doklady o úhradách za prodané zboží. Správce daně při ověřování oprávněnosti uplatněného odpočtu zjistil, že společnost MAXPOTIMEX vstoupila dnem 11.3.2011 do likvidace a na předložených daňových dokladech byl uveden jiný obchodní název (bez dodatku „v likvidaci“). Tyto skutečnosti potvrzuje usnesení Městského soud v Praze, který dne 14.8.2007, pod č.j. 73 Cm 241/2007-2, společnost MAXPOTIMEX zrušil dnem právní moci tohoto usnesení a nařídil její likvidaci. Likvidátorem společnosti jmenoval JUDr. E. P.. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.3.2008, aniž se podařilo kontaktovat společnost samotnou nebo jejího společníka a jednatele pana B. T. B.. Zápis do obchodního rejstříku byl proveden dne 1.4.2008. Správce daně proto dne 17.6.2010 zaslal výzvu k součinnosti třetích osob dle § 34 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků likvidátorce společnosti MAXPOTIMEX, JUDr. E. P.. Ta v odpovědi uvedla, že žádné účetní doklady společnosti nemá, v rámci likvidace se jí nepodařilo zjistit žádný majetek ani kontaktovat statutární orgán či společníka. Likvidace dle jejího sdělení probíhá v rámci likvidací tzv. nekontaktních společností (likvidace byla nařízena soudem).

Podle ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH má plátce nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění uskutečněná jiným plátcem použije k uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Plátce prokazuje dle § 73 odst. 1 tohoto zákona nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu, popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví. V případě splátkového nebo platebního kalendáře je tato podmínka splněna zaúčtováním platby ve prospěch plátce uskutečňujícího zdanitelné plnění, popřípadě jejím zaevidováním podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví. V případě, že doklad neobsahuje všechny náležitosti daňového dokladu, prokazuje plátce nárok podle zvláštního předpisu (zde § 31 ZSDP, resp. § 92 odst. 2 a 3 daňového řádu).

Podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 2 daňového řádu, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen

uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Jak vyplývá z citovaných ust. § 72 odst. 1 a 73 odst. 1 zákona o DPH základní podmínkou vzniku nároku na přiznání nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty je prokázání přijetí zdanitelného plnění daňovým subjektem od plátce daně, přičemž je dále nutné, aby toto zdanitelné plnění bylo použito k ekonomické činnosti podnikatele. Důkazní břemeno ohledně těchto skutečností leží na daňovém subjektu, tedy na žalobci. Pro uznání nároku na odpočet nejsou rozhodné formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně, a faktické použití právě tohoto zdanitelného plnění k uskutečnění ekonomické činnosti. Povinnost tvrzení i břemeno důkazní ohledně existence a výše zdanitelného plnění i ohledně jeho účelu nese daňový subjekt. Proto pokud tento subjekt v daňovém řízení neunesení důkazní břemeno, které jej stíhá, znamená to, že se z jím tvrzených skutečností nevyhází, a správce daně mu může uložit povinnost zaplatit daň ve vyšší částce, než by odpovídalo údajům uvedeným v daňovém přiznání. Je tak zcela na daňovém subjektu, který se domáhá svého nároku na odpočet daně ve smyslu shora citovaných ustanovení zákona o DPH, aby tento svůj nárok prokázal.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jak bylo v úvodu tohoto rozsudku popsáno, správce daně neuznal žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně na vstupu za dodávky textilního zboží, kde jako dodavatel byla uvedena společnost MAXPOTIMEX. Vyslovil názor, že žalobce neprokázal dodání tohoto zboží plátcem daně. Krajský soud se s tímto závěrem zcela ztotožnil. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, správce daně žalobci sdělil okolnosti, které se týkaly likvidace společnosti MAXPOTIMEX a vyzval ho, aby doložil nebo jiným vhodným způsobem prokázal, komu uhradil cenu účtovanou za nákup zboží uvedeného na shora identifikovaných dokladech. Žalobce v průběhu daňového řízení převážně argumentoval tím, že předložil dostatek důkazů o tom, že zboží přijal, evidoval ho a následně prodal v rámci své obchodní činnosti. Krajský soud, shodně jako žalovaný, vycházel z rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 14.8.2007, č.j. 73 Cm 241/2007-2, kterým byla společnost MAXPOTIMEX zrušena a nařízena její likvidace. Likvidátorem společnosti byla jmenovaná JUDr. E. P.. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11.3.2008, a tímto dnem ve smyslu ust. § 72 ObchZ působnost statutárního orgánu jednat jménem společnosti přechází na likvidátora. O této skutečnosti žalobce mohl vědět, když dne 1.4.2008 byly tyto údaje zveřejněny v obchodním rejstříku. Pokud žalobce uzavíral po tomto datu obchody, kde jako dodavatel vystupovala společnost MAXPOTIMEX, měl si ověřit, zda osoba za společnost jednající byla likvidátorkou společnosti k takové činnosti zmocněna.

Pokud za společnost obchody dále uzavíral její dřívější jednatel, neměl k tomu zmocnění od likvidátorky, nejednal tedy za společnost. Pro uznání uplatněného odpočtu daně za tyto obchodní případy není proto splněna jedna z podmínek § 72 a 73 zákona o DPH, konkrétně že zdanitelné plnění bylo uskutečněno plátcem daně. Pro posouzení věci není rozhodující, zda žalobce prokázal, že zboží nakoupil, řádně evidoval a následně ho prodal konečným zákazníkům. Se žalobce lze souhlasit v tom, že společnost MAXPOTIMEX, s.r.o. v likvidaci byla ke dni

uskutečnění obchodních transakcí plátcem DPH. Jednat za ní však mohla jen likvidátorka nebo osoba jí zmocněná. Jak vyplývá z výpovědi likvidátorky, sama žádný obchod neuskutečnila ani k němu nedal jiné osobě pověření. V tomto ohledu je její výpověď jednoznačná a nelze tento důkazní prostředek hodnotit jako „neutrální“, jak se dovolává žalobce. Pokud se žalobce na podporu svého názoru, že nárok na odpočet daně prokázal, dovolává závěrů Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku 5 Afs 74/2009-11, krajský soud podotýká, že v něm byla řešena otázka daně z příjmů, konkrétně pak uznání výdajů na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve smyslu § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, pro které platí odlišné zásady než které stanoví § 72 a 73 zákona o DPH.

Žalobce dále vytýkal žalovanému, že nedostal své povinnosti dané mu v § 100 daňového řádu a navrženého jednatele společnosti nenechal k výsledku předvést. K tomu krajský soud podotýká, že jednatel pana B. T. B. byl nekontaktní nejen v době, kdy ho opakovaně předvolával dožádaný Finanční úřad pro Prahu 4, tj. v roce 2011, ale nereagoval ani na výzvy Městského soudu v Praze, který v roce 2007 jednal o zrušení společnosti MAXPOTIMEX. Z doručenek adresovaných v těchto případech panu B. T. B. vyplývá, že je na uvedené adrese neznámý. Bylo by tedy zjevně neúčelné žádat jeho předvedení z místa, kde se nezdržoval a jiné místo jeho pobytu žalobce správci daně ani žalovanému nesdělil. Krajský soud je názoru, že ani odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci 1 Af 33/2009-124 není pro tuto věc případný. V něm sice konstatoval „že žalovaný mohl nechat předvést svědka opakovaně, v rozdílnou denní dobu. Je totiž běžné, že většina ekonomicky aktivních lidí se přes pracovní týden v místě svého bydliště příliš nezdržuje (do zaměstnání odchází brzy ráno, vrací se pozdě večer, jezdí na služební cesty, čerpají dovolenou atd.). Policie ČR mohla učinit šetření i v místě podnikání (zaměstnání) svědka“, ale takový postup by v projednávané věci z důvodů, že adresa navrženého svědka byla zjevně pouze formální, nebyl na ní znám a proto mu nebylo možno doručit, byl nadbytečný a pouze formální.

Krajský soud je názoru, že správce daně zjistit skutkový stav dostatečným a zákonným způsobem, vyvodil z něho logické závěry, které opřel o platné právní předpisy upravující danou problematiku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na všechny uplatněné odvolací námitky a svoje závěry vyčerpávajícím a přesvědčivým způsobem zdůvodnil. Krajský soud se proto na toto odůvodnění, jak bylo v úvodu tohoto rozsudku podáno, v plném rozsahu odvolává. Ze všech uvedených důvodů pak neshledal žalobu důvodnou a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 30. listopadu 2012

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
Předsedkyně senátu